

Bevestiging diakenen 2017 – Markus 10: 43-45 “Dienaren van de Dienaar”.

Orde van dienst:

Welkom

Votum en zegengroet

Nieuw liedboek 362

Wet

Gezang 156

Gebed

Kinderen: Mozaïek.

E&R 296 Hiney matov...

Lezen: Markus 10: 32-52

Nieuw liedboek 970 Vlammen zijn er vele.

Tekst: Markus 10: 43-45.

Preek

Nieuw liedboek 973 Om voor elkaar te zijn uw oog en voet

Bevestiging van de diakenen.

Lezen Formulier

Vragen en zegen.

Zingen: “Laat mij zijn een instrument, Heer, in uw hand”.

Geschenk

Gebed

Collecte

Psalm 134

Zegen.

Kinderen: Mozaïek.

Veel kleurige steentjes op een hoop.

Dia.

Als je ze goed neerlegt, kun je er een mooie vlinder van maken.

Dia.

Een paar jaar geleden was ik in een klooster.

Dia.

Daar zaten veel mozaïeken aan de muur.

Kunnen jullie raden wat ze voorstellen?

..... Dia dia dia dia

De gemeente is een mozaïek.

Dia

Allemaal hebben we onze gaven. Onze kleur.

De een kan goed luisteren. De ander kan goed met vreemdelingen omgaan. De ander is heel handig en kan goed dingen repareren in de kerk. Een ander kan goed met kinderen omgaan. Weer een ander kan de bijbel goed uitleggen.

En al die kleuren en gaven vormen zo de gemeente en het hart van God.

Preek:

Kent u Giuseppe Sarto.

Dit is hem.

Dia.

Giuseppe kwam uit een arm gezin. Eén van de tien kinderen.

Het gezin was zo arm, dat hij op blote voeten naar school liep om zijn schoenen te sparen.

Hij was de op één na oudste van tien kinderen.

Hij wilde priester worden. In 1858 werd hij priester. Later pastoor in Salzano.

En pastor, herder van de schapen, had hij graag willen blijven. Zielzorger.

Het Vaticaan te Rome promoveerde deze eenvoudige man echter tot kanunnik. Daarna tot bisschop en daarna weer tot kardinaal. Kardinaal te Venetië.

Bij iedere nieuwe promotie barst Giuseppe in tranen uit en smeekt zijn oversten hem toch voorbij te zien. Hij bad tot God om gewoon pastor te mogen blijven.

Maar het is juist deze deugd van nederigheid, die hem onhoudbaar naar de top stuwt.

Dit komt tot een klimax op het conclaaf van kardinalen in het Vaticaan te Rome, als er een nieuwe paus gekozen moet worden.

In 1903 sterft Paus Leo XIII en vrijwel direct begeven de kardinalen zich naar Rome. Ook de patriarch van Venetië bestijgt zijn gondel en vaart naar het station.

Duizenden kelen roepen hem toe: "Keer spoedig weer, eminentie!".

"Ik zal terugkeren!", riep hij zijn parochianen toe.

Maar het ging helemaal anders.

Al bij de eerste stemming kreeg Giuseppe Sarto een paar stemmen.

En bij iedere volgende stemming werden het er meer.

Kardinaal Sarto werd doodsbleek.

En hij stamelt: "Eminenties...mijn geweten dwingt mij U iets mee te delen...ik bezweer u, dat ik geen kwalificaties bezit om Paus te worden...ik heb ze niet, gelooft u mij, ik heb ze niet... het is uw plicht, uw dure plicht aan een ander te denken...vergeet mij....ik ben onwaardig...ik ben niet geschikt!".

En hij beging de fout, dat hij ook uit ging leggen waarom hij niet geschikt was en onwaardig.

Hij werd daardoor alleen maar geschikter.

De laatste stemming wees Sarto aan.

Hij hoefde zijn benoeming alleen nog maar te aanvaarden. Maar hij weigerde.

Het was voor het eerst dat dit gebeurde.

De kardinalen drongen bij hem aan om het hoogste ambt toch te aanvaarden.

Maar hij had maar één antwoord, één jammerklacht: "Laat mij terugkeren naar mijn Venetiërs, die op mij wachten".

Er wordt besloten om nog één keer een appèl op Sarto te doen.

Een bode ging naar zijn vertrek. Maar daar was hij niet.

Hij was in een kapel in gebed verzonken.

De bode knielde naast hem neer en fluisterde zijn boodschap in zijn oor.

Sarto draait zijn gezicht langzaam naar de bode toe. De tranen lopen hem over de wangen en hij zegt zacht: "Si, si, monsignore, zeg aan de kardinaal-deken om niet meer aan mij te denken".

De bode fluisterde: "Maar als u dit ambt aanvaardt, zal de Heer u toch helpen!".

En uiteindelijk wordt Sarto paus. Paus Pius X.

Als hij in 1914 sterft, wordt zijn testament geopend.

Daaruit bleek, dat hij geen persoonlijke bezittingen had. Alleen deze woorden stonden er:

"Arm ben ik geboren, arm heb ik geleefd, arm ook wil ik sterven".

*****

"Meester, wij willen u iets vragen!

Zeg het maar.

Wanneer u heerst in uw glorie, laat een van ons dan rechts van u zitten en de ander links."

Wat een pijnlijk moment voor Jezus.

Hij is op weg naar Jeruzalem.

Om zijn leven te geven. Om zich te laten vernederen.

Meerdere keren had hij dat aan zijn leerlingen verteld. Vlak daarvoor nog heel gedetailleerd in vers 33 en 34: “We zijn nu op weg naar Jeruzalem, waar de Mensenzoon zal worden uitgeleverd aan de hogepriesters en de Schriftgeleerden, die hem ter dood zullen veroordelen en hem zullen uitleveren aan de heidenen. Ze zullen de spot met hem drijven en hem bespugen en hem geselen en doden, maar na drie dagen zal hij opstaan”.

En dan vragen Jakobus en Johannes: “Als u heerst in uw glorie, mogen wij dan rechts en links van u zitten?”.

Ze azen op de ereplaatsen. Ze zijn hem toch niet voor niets gevolgd!?!

De leerlingen hadden daar al vaker ruzie over: “Wie krijgt straks de beste plaats!?!?”.

Ja, zo gaat dat in de wereld. Zegt Jezus.

Daar gaat het om de beste plaatsen. Om rijkdom en roem. Om aandacht en macht.

Om carrière en status. Belangrijk zijn.

Daar heerst de pikorde.

Zoals in een kippenhok.

Als wij naar kippen kijken, dan lijken ze voor ons allemaal gelijk.

Lijkt.

Want sommige kippen zijn meer gelijk dan anderen!

Als er een haan is, dan is de haan vaak de baas. Hij vertoont ‘haantjesgedrag’.

Als er geen haan is, is er wel een topkip in het kippenhok.

Die staat vooraan bij de voerbak. En die pikt fel om zich heen, als anderen haar in de weg staan. Vandaar het woordje ‘pikorde’.

Wie het hardste pikt, die staat bovenaan.

Zo komen veel heersers aan de top.

Die pikorde zie je ook vaak bij mensen en in bedrijven.

Veel mensen worstelen met burn-out of zitten depressief thuis, juist vanwege die pikorde. Ze liepen tegen te veel ellebogen aan. Ze zijn weg getreiterd. Konden er niet meer tegenop.

In die harde wereld klinkt de stem van Jezus: “Zo mag het bij jullie niet gaan! Wie van jullie belangrijk wil zijn, zal de anderen moeten dienen en wie van jullie eerste wil zijn, zal ieders dienaar moeten zijn...”.

Letterlijk staat er: “...zal ieders diaken moeten zijn”.

Wij moeten dus allemaal diaken zijn.

Dienaren.

Slaven.

*****

Dat klinkt niet aantrekkelijk in onze samenleving waar het over geld en carrière, bonussen en eer gaat.

De duitse filosoof Friedrich Nietzsche haatte het christelijk geloof juist om dat dienen. Hij had het over de “slavenmoraal” van het christelijk geloof.

Dienen klinkt minderwaardig: als ik jou dien, sta jij boven mij.

Als ik de eerste stap neem, als ik mijn andere wang toekeer, als ik mijn ongelijk beken, mijn fouten toegeef, vergeving vraag, ja, dat ben ik de minste.

En dat wil ik niet.

Wie wil er nu een slaaf zijn?

Een deurmat? Vuile voeten wassen?

De minste zijn? Een watje?

Wie wil dat?

Ja, Jezus wilde dat.

Dia.

Want als hij zijn leerlingen leert om de minste te willen zijn, dan zegt hij daarbij: “...want ook de Mensenzoon is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en zijn leven te geven als losgeld voor velen”.

Jezus was een diaken. Een dienaar.

Maar, was Jezus een watje?

Nee, helemaal niet.

Hij is de zoon van de almachtige God, die woont in het licht. Schepper van miljarden sterren. Hij werd gediend door duizenden engelen toen hij in de hemel was. Leefde in grote liefde en luister. Geëerd. Bezongen.

Maar Hij is uit de hemel afgedaald en hij is mens geworden. Al zijn luister legde hij af als een kleed. Hij werd een dienaar. Een slaaf. Hij ging voeten wassen.

*****

Waarom deed hij dat?

Nou, hij kwam niet om gediend te worden. Ook al had hij daar alle recht op.

Nee, hij kwam, zegt hij, om zijn leven te geven als losgeld voor velen.

Losgeld.

Dat is het kernwoord: "Losgeld".

Wat losgeld?

Losgeld is verlosgeld.

Geld om een slaaf vrij te kopen.

Wij zijn dus al slaven!

Misschien denk je nu: "Ik ben helemaal geen slaaf! Ik woon in Nederland en ik ben vrij. Ik kan doen en laten en denken wat ik wil".

Ja, en toch kun je zelfs in Nederland een slaaf worden.

Slaaf van je geldzucht. Je wilt altijd maar meer.

Slaaf van je werk. Je wilt altijd hoger en zelfs je huwelijk moet daarvoor wijken.

Slaaf van seks, die jou geluksgevoel moet geven.

Slaaf van je eergevoel, je ego: altijd maar bezig met wat anderen van je denken.

Slaaf van je trots: altijd bezig om je zwakheden te verbergen.

Slaaf van de satan, die jou verleidt en aanklaagt bij God.

Jezus komt dus geen slaaf van je maken.

Hij bevrijdt je juist.

Hij bevrijdt je van slavernij aan je ego. Hij bevrijdt je van je afgoden en van de eeuwige dood.

Hij levert zichzelf uit aan de macht van de duisternis, zodat jij in het licht mag leven.

Hij is zelf het losgeld.

Hij is een dienaar en brengt het offer van zijn eigen leven aan het kruis.

Van Jezus leer je hier, dat je dus niet zwak bent als je dient. Een deurmat, waar iedereen overheen loopt.

Om echt te dienen moet je juist heel sterk zijn.

Jezelf dienen en je eigen voordeel zoeken, ja, dat is makkelijk. Dat gaat vanzelf. Maar om het voordeel van een ander te zoeken.....

Om jezelf opzij te zetten.....

Het vraagt veel liefde, zodat je de nood van de ander wilt zien.

Dat vraagt wijsheid, zodat je leert geven zonder te vernederen.

Een offer, omdat je zo laat zien, dat de ander waardevol is.

Je geeft tijd, aandacht en je vraagt: wat heb je nodig?

Ook als het je eigenlijk niet uitkomt. Als het je tijd kost of een dagje uit. Of een uur lang luisteren. dienen kan pijn doen.

Je moet van binnen sterk zijn en veel te geven hebben om dat te kunnen.

Christenen zijn geen slaven. We zijn dienaren.

De liefde is het verschil.

Ik las over een jongen, die verhuisde naar een andere stad. Hij mailde een dominee van een kerk met veel jongeren: "Ik wil graag bij jullie lid worden, want bij jullie zijn veel jongeren!".

Die dominee mailde terug: "Ik begrijp het en je bent welkom. Maar ik weet van een dominee in de wijk, waar jij woont, dat die heel hard probeert om zijn gemeente weer tot bloei te brengen. Er zijn veel mensen verhuisd en bijna geen jongeren meer. Misschien kun je daar ook eens gaan kijken?".

Dat heeft hij gedaan.

Het was eerst wel wennen, maar hij kon andere jongeren bereiken en nu heeft hij daar helemaal zijn plek en leeft de gemeente weer op.

Dat is dienen. Niet altijd de leukste weg. Wel de mooiste.

Jezus heeft dat in zijn leven steeds weer laten zien. Als hij zondaren opzocht. Zieken.

Mensen die bedroefd waren. Bezetenen.

Dat is zijn koninkrijk, waar mensen hem volgen en op hun beurt de hongerigen voeden, de zieken verzorgen, gevangenen opzoeken, vluchtelingen een huis geven, dorstigen water geven, naakten kleden...

Zoals het hele Oude Testament vol staat met geboden om te zorgen voor de arme, de vreemdeling, de weduwe en de wees.

Gods Koninkrijk is veel meer, dan alleen vergeving van zonden.

Het is veel meer dan de wereld mijden.

Het is vooral de wereld dienen.

Dia.

Jakobus zegt het zo in zijn brief: "Broeders en zusters, wat heeft het voor zin als iemand zegt te geloven, maar hij handelt er niet naar? Zou dat geloof hem soms kunnen redden? Als een broeder of zuster nauwelijks kleren heeft en elke dag kleren tekort komt, en een van u zegt dan: 'Het ga je goed! Kleed je warm en eet smakelijk!' zonder de ander te voorzien van de eerste levensbehoeften – wat heeft dat voor zin? Zo is het ook met geloof: als het zich niet daadwerkelijk bewijst, is het dood."

We zijn dus allemaal diakenen. Dienaren. Niet alleen de diakenen.

En diakenen helpen ons, stimuleren ons, om elkaar te dienen.

Al die mensen met al die verschillende gaven.

Dia.

Al die steentjes met al die verschillende kleuren. Zij leggen al die steentjes bij elkaar.

Zodat het hart van God zichtbaar wordt en Gods liefde voelbaar mensenlevens binnenkomt.

Amen.